

Gabriele Kuby: Kritika rodovej teórie zo strany Vatikánu je „bezzubý lev“

Gabriele Kuby

25. júna 2019 ✚ Cirkev ✚ Gender

Kongregácia pre katolícku výchovu vydala v júni 2019 nedoktrinálny 30-stranový dokument s názvom: „*Ako muža a ženu ich stvoril – Pre cestu dialógu o otázke genderu vo výchove*“. Je to prvý krát, odkedy sa rodová teória vydala na triumfálny pochod západnou spoločnosťou pred zhruba dvadsiatimi rokmi, čo Vatikán vydal dokument priamo odmietajúci rodovú teóriu a potvrdzujúci to, čo je očividné, že: „Ako muža a ženu ich stvoril.“ Tento dokument je určený tým, ktorí prijali „kresťanský pohľad na život“ a venujú sa vzdelávaniu a výchove, najmä v katolíckych školách.

Poukázanie na deštruktívny účinok rodovej ideológie je na prvý pohľad sťa vánok čerstvého vzduchu. Rodová teória „popiera rozdielnosť a reciprocitu v prirodzenosti muža a ženy a predpokladá spoločnosť bez sexuálnych rozdielov, čím eliminuje antropologický základ rodiny.“ (bod 2) Toto je v protiklade s „kresťanskou víziou antropológie, ktorá v sexualite vidí základnú zložku osobnosti“. (bod 4)

Foto: G. Kuby, zdroj: flickr.com

Rodová ideológia je zrozumiteľne vysvetlená v jej vývoji od nových antropologických teórií v 20. storočí až po radikálne oddelenie biologického a sociálneho pohlavia. „Toto oddelenie je základom odlišností medzi rôznymi ‚sexuálnymi orientáciami‘, ktoré už nie sú definované na základe pohlavnej rozdielnosti medzi mužmi a ženami, ale môžu nadobúdať iné formy, o ktorých rozhoduje výlučne jednotlivec, ktorý je úplne autonómny.“ (bod 11) „Rodová teória (najmä v jej najradikálnejších formách) hovorí o postupnom procese denaturalizácie, ktorý je odklonom od *prírody* a umožňuje, aby sa ľudský subjekt rozhodoval na základe svojich pocitov.“ (bod 19)

Je očividné, že takáto antropológia pôsobí zhubne na rodiny. Príbuzenské vzťahy sa rozpadávajú, autonómny jednotlivec stráca svoje miesto v rodokmeni, pretože jeho vzťahy sa riadia výlučne emóciami a túžbami, ktoré sa môžu kedykoľvek zmeniť. Toto sa prejavuje v rozpade rodinnej štruktúry a zároveň sa propaguje „diverzita“ rodinných štruktúr, ktoré vraj všetky majú rovnakú hodnotu – či už ako *single* (domácnosť s jedným členom pozn. red.), *patchwork* (mozaiková rodina zložená z rôznych orientácii pozn.

red.) alebo ako „*dúhová*“ rodina (LGBTI pozn. red.) Obeťami tejto revolúcie sú deti, ktoré nevedia, kde patria a kto ich formuje; ba umelé metódy reprodukcie, ktoré sú nevyhnutným predpokladom pre rodiny „rôzneho typu“, im dokonca upierajú právo na biologického otca a biologickú matku.

Dokument nepochybuje o tom, že rodičia majú základné právo a zodpovednosť za výchovu svojich detí, najmä pokiaľ ide o najcitlivejšiu oblasť sexuálnej výchovy. (bod 37)

Zatiaľ je to všetko v poriadku. Základná kritika rodovej ideológie je však prezentovaná ako „cesta dialógu“. Dialógu s kým? Aký účel má mať tento dialóg a v čo má dúfať?

Dialóg potrebuje styčné body, na ktorých sa zhodnú obidve strany. Jedným z nich môže byť „chvályhodná túžba bojovať proti všetkým prejavom nespravodlivej diskriminácie“. (bod 15) Čo však je a čo nie je „nespravodlivá diskriminácia“ v čase, keď sú ľudia súdne stíhaní za to, že sa postavili za „ekológiu človeka“ (Benedikt XVI.), za úctu k jeho prirodzenosti a za jeho miesto v poriadku stvorenia?

Ďalším „styčným bodom“ sú „hodnoty ženskosti“, „citové, kultúrne a duchovné materstvo, ktoré má neoceniteľnú hodnotu pre rozvoj jednotlivcov a budúcnosť spoločnosti“ (bod 4). 18). Je tu naozaj možné nájsť spoločný jazyk s genderovými feministkami, ktoré robia všetko, aby v spoločnosti podkopali podmienky zvýhodňujúce materstvo, a ktoré bojujú za „ľudské právo“ na potrat?

Existuje aspoň nejaký náznak vzájomnej ochoty počúvať druhú stranu v tejto fáze histórie?

Moja osobná skúsenosť je úplne iná: V roku 2018 som bola pozvaná na verejnú diskusiu o genderovej teórii na Technickej univerzite vo Viedni. Piaty profesor/profesorky venujúci sa rodovým štúdiám pozvanie odmietli. Nakoniec sa Organizátorovi predsa len podarilo nájsť niekoho s nižšou vedeckou hodnotou. Keď prišiel rad na mňa, aby som predniesla moje stanovisko, v budove sa spustila húkačka, ktorá mala signalizovať evakuáciu budovy. Dialóg s mojou partnerkou bol nemožný, pretože publikom ma neustále prerušovalo a vrieskalo – pre mňa to bolo *déjà vu* roku 1968.

Keďže rodová ideológia nemá nič spoločné s vedeckým hľadaním pravdy v biológii, medicíne, neurológii a psychológii, je nútená sa utiekať k manipulácii s verejnou mienkou a k totalitnému presadzovaniu svojich myšlienok prostredníctvom právneho systému, spolu s kampaňami zameranými na ruiniovanie spoločenskej a materiálnej existencie jednotlivcov, ktorí sa jej stavajú na odpor. Toho sme svedkami pri právnom obmedzovaní slobody prejavu, náboženskej slobody kresťanov a štátom presadzovanej povinnej sexualizácie detí.

Najsilnejšou baštou proti rozkladu sexuálnej etiky, ktorý rodová ideológia potrebuje, bola katolícka Cirkev. Hovorím „bola“, pretože rodová ideológia ako teoretický plášť zakrývajúci sexuálnu revolúciu, prenikla do Cirkvi. Keď sa v sedemdesiatych rokoch minulého storočia v školách zavádzala hédonistická sexuálna výchova, Cirkev bola ešte dostatočne silná, aby vyzvala veriacich na odpor. Ale zlyhala... a zlyhala ... a naďalej zlyháva. Napriek úžasnemu učeniu Jána Pavla II. nevypracovala kresťanskú alternatívu voči Komplexnej sexuálnej výchove; nezaložila inštitút na prípravu učiteľov sexuálnej výchovy v rámci ich prípravy na manželstvo a rodinu; nedomáhala sa katolíckej výuky a formácie, a to ani vo vlastných katolíckych školách; bojisko opustila a mládež vydala napospas protivníkovi. Rodičia, ktorí sa usilovali chrániť svoje deti, sotva kedy našli podporu zo strany svojho kňaza alebo biskupa.

Zdroj: wikipedia.com

Prečo Cirkev prestala chrániť svoje stádo – najmä mladú generáciu – pred vlkami? Pretože nenasledovala Svätého Otca Pavla VI. v encyklike *Humane Vitae* z roku 1968, o zmysle sexuality v poriadku stvorenia, ktorým je plodenie. Akonáhle sa sexuálny akt a plodenie od seba systematicky oddelili, čo umožnila pilulka nad všetky pilulky, otvorili sa dvere pre všetky možné druhy sexuálneho uspokojovania tela.

Odvtedy uplynulo polstoročie a Cirkev prežíva pravdepodobne svoju najväčšiu krízu. Jedným z dôvodov je to, že prestala učiť a presadzovať to, čo od samého začiatku kresťanstva bolo typickým znakom kresťanského života v pohanskom prostredí: sex iba v manželstve jedného muža a jednej ženy.

Pre tých, ktorí chcú zmeniť trvalé učenie Cirkvi o manželstve, rodine a sexualite, je škandál sexuálneho zneužívania prevažne mladých mužov kňazmi vítanou príležitosťou. „Synodálny proces“, ktorý inicioval kardinál Marx, hodlá prispôbiť katolícku náuku požiadavkám rôznych sexuálnych menšín za podpory veľkých médií, politikov a vplyvných mimovládnych organizácií.

Tento „synodálny proces“ však v katolíckych školách už dlho prebieha. Jeden príklad za všetky: jezuitský kňaz Klaus Mertes, šéf elitnej katolíckej internátnej školy v Nemecku – Kolleg Sankt Blasien – verejne vyhlásil: „Boj za práva homosexuálov na celom svete je projekt, pre ktorý sa oplatí zostať v Cirkvi.“

V dokumente Kongregácie pre katolícku výchovu nič nenapovedá tomu, že by sa v tejto neskorej hodine chcela postaviť a bojovať za právo mladej generácie na to aby bola informovaná a formovaná tak, aby mohla dosiahnuť svoju túžbu po láske a rodine. Katolícka Cirkev by o to mala mať eminentný záujem, pretože len vtedy bude mladá generácia ochotná angažovať sa za evanjelizáciu Európy. Zdá sa, že dokument je ako bezzubý lev, ktorý zareve a zároveň natahuje labu „dialógu“ k tým, ktorí ho chcú okradnúť o jeho potomstvo.

V roku 1968 napísal nemecký filozof Dietrich von Hildebrand knihu pod názvom *Trojský kôň v Božom meste*. Hovorí o „veľkom sekulárnom blude“ našej doby, že „náboženstvo treba prispôbovať človeku a nie človeka náboženstvu“.

Viditeľná Cirkev v západnej Európe je v stave rozkladu. Ale zdola klíči nová zeleň. Po celom svete sa objavujú tisíce kresťanských iniciatív, ktoré chcú žiť nový život pre Krista. Veria, že zápas medzi rebelujúcim človekom a Bohom vyhrá Boh.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/gabriele-kuby-kritika-rodovej-teorie-zo-strany-vatikanu-je-bezzuby-lev/>